

Podle § 18 odst. 4 živn. ř. je živn. úřad povinen před propůjčením koncese pro živnost hostinskou a výčepnickou slyšeti jak obec stanoviště, tak i místně příslušné společenstvo; oběma jmenovaným korporacím dává pak předpis ten právo rekursu k vyšší stoličce pro ten případ, že přes podané námitky, resp. proti podanému dobrozdání byla koncese udělena. Z toho se podává, že zákon dvěma samostatným korporacím dává právo na slyšení a tomu korespondující právo rekursní k hájení jejich práv. Důsledkem toho však jest, že neslyšením obce může býti dotčeno jen právo její a že jen ona by mohla v rekursu porušení tohoto svého práva vytýkati. Vznese-li však společenstvo v rekursu námitku, buď že obec vůbec nebyla slyšena nebo že projev její nebyl platný, vytýká něco, co se nedotýká jeho práv, která jsou vymezena v odst. 7 § 18 živn. ř., t. j. že nebylo hleděno k tomu, co společenstvo ve svém dobrozdání proti udělení koncese uvedlo, z čehož pak plyne závěr, že k takové námitce není legitimováno.

Zrušil-li nyní žal. úřad jako stolice odvolací k námitce, k níž společenstvo nebylo legitimováno, udělení koncese st-li, vycházel z mylného právního názoru, že společenstvu tato legitimace příslušela, a muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.838.

Pojištění nemocenské: * Ustanovení § 174 odst. 1 zák. o sociálním pojištění č. 221/1924 Sb., že je z dlužných příspěvků platiti 5% úroky z prodlení, vztahuje se i na nemocenské příspěvky placené za zaměstnance, na něž se vztahuje § 1 zák. č. 117/1926 Sb.

(Nález ze dne 9. dubna 1935 č. 14.401/35.)

Věc: Josef Š. v P. (adv. Dr. Otakar Bleha z Prahy) proti magistrátu hlavního města Prahy o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem nemocenské pojišťovny soukromých úředníků a zřízců v Praze z 1. září 1932 bylo st-li Josefu Š. uloženo, aby zaplatil za své zaměstnance Františka S. a Marii P. nemocenské pojistné příspěvky za dobu od ledna do prosince 1930 částkou 1.728 Kč a 5% úrok z prodlení ode dne splatnosti těchto příspěvků úhrnnou částkou 177 Kč 20 h. Odvolání, jež podal Josef Š. z předpisu úroků z prodlení, nevyhověl magistrát hlav. města Prahy nař. rozhodnutím s tímto odůvodněním: »St-l nepopírá správnosti předpisu pojistných příspěvků ani oprávněnosti předpisu úroků z prodlení, nýbrž popírá pouze výši předepsaných úroků tvrzením, že pojišťovna nemá práva žádati 5% úrok, ježto v daném případě — poněvadž jde o pojištěnce podléhající pensijní povinnosti — platí ustanovení § 38 zák. č. 33/1888 ř. z., doplněného §em 4 zák. č. 29/1909 ř. z., který předpisuje úroky 4%. Názor tento je nesprávný. Zák. č. 117/1926 Sb. zachoval pro pojištěnce, podléhající pensijní povinnosti, některá ustanovení zák. č. 33/1888 ř. z., která výslovně uvádí. Jinak i na tyto pojištěnce platí ustanovení zák. č. 221/1924 Sb. Cit. § 38 pouze stanoví, že nezaplacené příspěvky pojistné vy-

máhány budou cestou správní. Zák. č. 33/1888 ř. z. byl sice doplněn zák. č. 29/1909 ř. z., mezi jiným i ustanovením o úrocích z prodlení, tato doplňující ustanovení však nebyla zachována v platnosti, a musí se tudíž ohledně výše úroků z prodlení užítí zák. č. 221/1924 Sb., jenž stanoví v § 174, že dlužné pojistné třeba zúročiti 5% za rok.»

Na toto rozhodnutí podává stížnost Josef Š. a navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost. O stížnosti uvážil nss toto:

Jest mimo spor, že jde o zaměstnance, na něž se vztahuje § 1 zák. z 1. července 1926 č. 117 Sb. Stížností vznesena na spor jediné otázka právní, zdali šem 1 cit. zák. č. 117/1926 Sb. byl pro pojištěnce zde uvedené zachován v platnosti § 4 zák. z 8. února 1909 č. 29 ř. z., stanovící závazek platiti z dlužných pojistných příspěvků 4% úrok z prodlení — jak míní stížnost — či zda na pojištěnce ty platí § 174 odst. 1 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb., stanovící 5% úrok z prodlení, jak vyslovil žal. úřad.

Nss sdílí názor žal. úřadu.

Cit. § 1 zák. č. 117/26 Sb. stanoví, že pro zaměstnance, podrobené pensijnímu pojištění soukromých zaměstnanců, čítajíc v to i osoby u pensijních ústavů skutečně pojištěné, . . . zůstávají v platnosti ustanovení §§ 1 až 10, 13, 19 až 38 a 41 odst. 1 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z., jakož i obdobná ustanovení zák. čl. XIX:1907 a zákonů je pozměňujících a doplňujících i přes 30. červen 1926. Jinak se vztahují i na tyto osoby ustanovení zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb.

Nezůstala tedy tímto předpisem zachována všechna ustanovení zák. č. 33/1888 ř. z. a norem jej pozměňujících a doplňujících, nýbrž jen ustanovení určitých paragrafů, zde uvedených, a norem tyto paragrafy pozměňujících a doplňujících. Toto stanovisko uznává i stížnost, míní však, že cit. § 4 zák. č. 29/1909 ř. z. jest takovou normou doplňující § 38 zák. č. 33/1888 ř. z., jenž byl zachován v platnosti cit. zák. č. 117/1926 Sb. Stížnosti nelze přisvědčiti.

Předpis § 4 zák. č. 29/1909 ř. z. nemění a nedoplňuje ani podle svého znění ani podle svého obsahu určitý paragraf nemoc. zák., nýbrž uvádí do tohoto zák. úplně novou materii právní, institut úroků z prodlení, jež v zákon ten dosud nebyla vůbec pojata. Poukaz na § 38 nemoc. zák. je nevhodný. Tento paragraf stanoví jediné, že dlužné pojistné příspěvky se vymáhají cestou správní. Je tedy předpisem upravujícím vymáhání dlužných příspěvků, předpisem procesním, kompetenčním a nemá s materiálně-právní stránkou platební povinnosti ničeho společného. Právem tedy žal. úřad uznal, že předpisy zachované v platnosti zák. č. 117/1926 Sb. neobsahují normy o úrocích z prodlení a že proto vzhledem k poslední větě shora cit. § 1 tohoto zák. bylo použití § 174 zák. č. 221/1924 Sb. stanovícího 5% úrok z prodlení.

Č. 11.839.

Pojištění úrazové: O zařazení podniku do nebezpečenské třídy.

(Nález ze dne 9. dubna 1935 č. 14.403/35.)